Προς στήριξη των αιτημάτων τους, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση παραβιάζει θεμελιώδη δικαιώματά τους, περιλαμβανομένων των δικαιωμάτων άμυνας, του δικαιώματος για δίκαιη δίκη, του δικαιώματος μη αυτοενοχοποιήσεως, του τεκμηρίου αθωότητας και του δικαιώματος στην ιδιωτική ζωή. Επιπλέον, υποστηρίζουν ότι κατά την εκτέλεση της προσβαλλομένης αποφάσεως η Επιτροπή υπερέβη τα όρια της έρευνας.

([1]) Κανονισμός (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα 81 και 82 της Συνθήκης· ΕΕ L 1, σ. 1.

Αγωγή της 7ης Απριλίου 2009 — Επιτροπή κατά Galor

(Υπόθεση T-136/09)

(2009/C 141/102)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Ενάγουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: A.-M. Rouchaud-Joët, F. Mirza, επικουρούμενοι από τους B. Katan και M. van der Woude, δικηγόρους)

Εναγόμενος: Benjamin Galor (Jupiter, Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής)

Αιτήματα της ενάγουσας:

Η ενάγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να υποχρεώσει τον B. Galor να καταβάλει στην Κοινότητα 205 611 ευρώ νομιμοτόκως, σύμφωνα με το άρθρο 6.119 DCC (ολλανδικού αστικού κώδικα), υπολογιζομένων από 1ης Μαρτίου 2003 έως την πλήρη εξόφληση της Κοινότητας,

— να υποχρεώσει τον B. Galor να καταβάλει στην Κοινότητα 9 231,25 ευρώ ως νόμιμο τόκο, υπολογιζόμενο από τις 2 Σεπτεμβρίου 2003 (ή από τις 10 Μαρτίου 2007) έως την πλήρη εξόφληση της Κοινότητας,

— να υποχρεώσει τον B. Galor να καταβάλει τα δικαστικά έξοδα, τα οποία εκτιμώνται 17 900, καθώς και τον νόμιμο τόκο, σύμφωνα με το άρθρο 6.119 DCC, από την ημέρα εκδόσεως της αποφάσεως έως την πλήρη εξόφληση της Κοινότητας.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Στις 23 Δεκεμβρίου 1997, η Ευρωπαϊκή Κοινότητα, εκπροσωπούμενη από την Επιτροπή, σύναψε με τον καθηγητή B. Galor και τρεις εταιρίες την υπ' αριθ. IN/004/97 σύμβαση με αντικείμενο την εκτέλεση του έργου «Self-Upgrading of Old-Design Gas Turbines in Land & Marine Industries by Energy-Saving Clean Jet-Engine Technologies» στον τομέα των μη πυρηνικών μορφών ενέργειας ([1]). Σύμφωνα με τη σύμβαση, η Επιτροπή προκατέβαλε τη συμμετοχή της στο έργο στους αναδόχους του έργου. Το σχετικό ποσό καταβλήθηκε στον επικεφαλής του έργου, καθηγητή B. Galor.

Λόγω της αδυναμίας των αναδόχων να βρουν συνεργάτη ανάδοχο για το έργο και λόγω της στασιμότητας στην εκτέλεσή του, η Επιτροπή αποφάσισε να καταγγείλει τη σύμβαση. Με έγγραφό της προς τους αναδόχους, η Επιτροπή διευκρίνισε ότι θα καταβάλει τη συνεισφορά της (χωρίς να αναζητήσει ό,τι είχε ήδη καταβάλει στους αναδόχους), κατά το μέτρο που αντιστοιχεί στο εκτελεσθέν έργο και δικαιολογείται από την τελική τεχνική και χρηματοοικονομική έκθεση.

Η Επιτροπή δεν ενέκρινε την τελική έκθεση των αναδόχων και κίνησε τη διαδικασία ανακτήσεως της προκαταβολής.

Με την αγωγή της, η Επιτροπή προβάλλει ότι ο εναγόμενος δεν επέστρεψε το σχετικό ποσό, αλλά ζήτησε από την Επιτροπή να του καταβάλει την προβλεπόμενη από τη σύμβαση συνεισφορά, μείον την προκαταβολή. Επιπλέον, ο εναγόμενος προσέφυγε στα ολλανδικά δικαστήρια, ζητώντας την καταβολή του ποσού αυτού. Η Επιτροπή αμφισβητεί τη δικαιοδοσία των ολλανδικών δικαστηρίων, επικαλούμενη σχετική διάταξη της συμβάσεως, με την οποία το Πρωτοδικείο ορίζεται ως το μόνον αρμόδιο για την εκδίκαση οποιασδήποτε διαφοράς μεταξύ των συμβαλλομένων.

Με την αγωγή της, η Επιτροπή ζητεί την επιστροφή της προκαταβολής. Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι μπορούσε να καταγγείλει τη σύμβαση, κατ' εφαρμογήν των διατάξεών της, δεδομένου ότι ο εναγόμενο παραβίασε τις συμβατικές υποχρεώσεις του, διότι, μεταξύ άλλων: η εκτέλεση του έργου ξεκίνησε με σημαντική καθυστέρηση και δεν παρουσίασε πρόοδο, ο εναγόμενος δεν μπόρεσε να συγκεντρώσει τα απαιτούμενα για την έρευνα τεχνικά μέσα, για τα οποία έλαβε χρηματοδότηση, και η τεχνική και η χρηματοοικονομική έκθεση δεν πληρούσαν τις συμβατικές προδιαγραφές.

Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, για τους λόγους αυτούς, είναι βάσιμο το αίτημά της για επιστροφή της προκαταβολής.

([1]) Απόφαση 94/806.ΕΚ του Συμβουλίου, της 23ης Νοεμβρίου 1994, για τη θέσπιση ειδικού προγράμματος έρευνας και τεχνολογικής ανάπτυξης, συμπεριλαμβανομένης της επίδειξης, στον τομέα των μη πυρηνικών μορφών ενέργειας (1994-1998) ΕΕ 1994, L 334, σ. 87

Προσφυγή της 8ης Απριλίου 2009 — Γαλλία κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-139/09)

(2009/C 141/103)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Γαλλική Δημοκρατία (εκπρόσωποι: E. Belliard, G. de Bergues και A.-L. During)

Καθής: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την απόφαση C(2009) 2003 τελικό της Επιτροπής, της 28ης Ιανουαρίου 2009, σχετικά με τον υλοποιημένο από τη Γαλλία προγραμματισμό της σοδειάς στον τομέα των οπωροκηπευτικών, κατά το μέρος που η απόφαση αυτή αφορά το χρηματοδοτημένο από την πλευρά των επαγγελματιών τμήμα των δράσεων που έγιναν στο πλαίσιο του προγραμματισμού αυτού·

— επικουρικά, στην περίπτωση που το Πρωτοδικείο κρίνει απαράδεκτο το πιο πάνω αίτημα μερικής ακυρώσεως, να ακυρώσει στο σύνολό της την απόφαση C(2009) 2003 τελικό·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα ζητεί τη μερική ακύρωση της αποφάσεως C(2009) 203 τελικό [1] της Επιτροπής, της 28ης Ιανουαρίου 2009, με την οποία η Επιτροπή κήρυξε ασύμβατες με την κοινή αγορά κρατικές ενισχύσεις που η Γαλλική Δημοκρατία χορήγησε στους παραγωγούς οπωροκηπευτικών στο πλαίσιο του «προγραμματισμού της σοδειάς» για να διευκολυνθεί η εμπορία γεωργικών προϊόντων που συλλέγονται στη Γαλλία.

Η προσφεύγουσα ζητεί την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως κατά το μέρος που η Επιτροπή θεώρησε ότι μέτρα με αποδέκτες παραγωγούς οπωροκηπευτικών συνιστούν κρατικές ενισχύσεις, ενώ τα μέτρα αυτά χρηματοδοτήθηκαν εν μέρει με προαιρετικές εισφορές των επαγγελματιών οι οποίες, κατά την προσφεύγουσα, δεν αποτελούν κρατικούς πόρους ούτε πόρους που πρέπει να καταλογιστούν στο Δημόσιο.

Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα διατυπώνει δύο λόγους ακυρώσεως με τους οποίους προβάλλει:

— παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, καθόσον η Επιτροπή δεν δικαιολόγησε την επέκταση του χαρακτηρισμού ως κρατικής ενισχύσεως σε μέτρα που χρηματοδοτήθηκαν με προαιρετικές εισφορές των επαγγελματιών του οικείου τομέα·

— νομική πλάνη, καθόσον η Επιτροπή χαρακτήρισε ως κρατικές ενισχύσεις μέτρα που χρηματοδοτήθηκαν με ιδιωτικούς πόρους οι οποίοι καταβλήθηκαν προαιρετικά και χωρίς παρέμβαση των δημοσίων αρχών. Τα μέτρα αυτά δεν μπορούν να θεωρηθούν πλεονεκτήματα που χορηγήθηκαν μέσω κρατικών πόρων.

[1] Αυτόν τον αριθμό φέρει η προσβαλλόμενη απόφαση, η δε προσφεύγουσα αναφέρεται συνεχώς στον αριθμό C(2009) 2003 τελικό.

Προσφυγή της 7ης Απριλίου 2009 — Prysmian, Prysmian Cavi et Sistemi Energia κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-140/09)

(2009/C 141/104)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσες: Prysmian SpA (Μιλάνο, Ιταλία), Prysmian Cavi et Sistemi Energia Srl (Μιλάνο, Ιταλία) (εκπρόσωποι: A. Pappalardo, F. Russo, M. L. Stasi και C. Tesauro, δικηγόροι)

Καθής: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα των προσφευγουσών

Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την απόφαση της 9ης Ιανουαρίου 2009 με την οποία η Επιτροπή διέταξε τους ελέγχους (υπόθεση COMP/39610 — Surge),

— να αναγνωρίσει ότι στερείται νομιμότητας και παραβιάζει το άρθρο 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003 η απόφαση της Επιτροπής να λάβει αντίγραφο ολόκληρου του περιεχομένου των σκληρών δίσκων ορισμένων διευθυνόντων της εταιρίας Prysmian και να αναλύσει το περιεχόμενο τους στα καταστήματά της των Βρυξελλών,

— επικουρικώς, σε σχέση με το προηγούμενο αίτημα, να αναγνωρίσει ότι είναι καταχρηστική η συμπεριφορά των επιθεωρητών καθ' ό μέτρο, ερμηνεύοντας πεπλανημένα τις εξουσίες επιθεωρήσεως που τους αναθέτει η απόφαση, απέκτησαν αντίγραφο ολόκληρου του περιεχομένου ορισμένων σκληρών δίσκων με σκοπό τον έλεγχό τους εντός των καταστημάτων της Επιτροπής στις Βρυξέλλες,

— να διατάξει την Επιτροπή να αποδώσει στην εταιρία Prysmian όλα τα παρανόμως κτηθέντα έγγραφα κατά τη διάρκεια των επιθεωρήσεων στην έδρα της στο Μιλάνο ή όσα προέρχονται από την αντιγραφή των σκληρών δίσκων που αναλύθηκαν εντός των καταστημάτων της των Βρυξελλών,

— να υποχρεώσει την Επιτροπή να απόσχει από τη χρήση με οποιονδήποτε τρόπο των παρανόμως κτηθέντων εγγράφων και ειδικότερα από τη χρήση στα πλαίσια της κινηθείσας διαδικασίας προκειμένου να βεβαιωθούν οι φερόμενες ως στρεφόμενες κατά του ανταγωνισμού συμπεριφορές στον τομέα των ηλεκτρικών καλωδίων, κατά παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ,

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Αντικείμενο της παρούσας προσφυγής είναι η εκδοθείσα από την Επιτροπή στις 9 Ιανουαρίου 2009 απόφαση με σκοπό να βεβαιωθεί η τυχόν ύπαρξη στρεφόμενων κατά του ανταγωνισμού συμπεριφορών στον τομέα των ηλεκτρικών καλωδίων κατά παράβαση του άρθρου 81 της Συνθήκης ΕΚ, με την οποία απόφαση η Επιτροπή υποχρέωσε τις προσφεύγουσες να υποβληθούν σε επιθεώρηση δυνάμει του άρθρου 20, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων του ανταγωνισμού που προβλέπουν τα άρθρα 81 και 82 της Συνθήκης [1].

Υπογραμμίζεται συναφώς ότι, κατά τη φάση εκτελέσεως της προπαρατεθείσας αποφάσεως, οι εκπρόσωποι των προσφευγουσών ενημερώθηκαν επί του ότι η καθής είχε αποφασίσει να αναπαράξει ακριβή αντίγραφα («forensic image») των «σκληρών δίσκων» ορισμένων υπολογιστών προκειμένου να συνεχίσει την έρευνα στα καταστήματα του θεσμικού οργάνου στις Βρυξέλλες.

Προς υποστήριξη των ισχυρισμών τους, οι προσφεύγουσες προβάλλουν:

— ότι ο κανονισμός 1/2003 προβλέπει ρητώς ότι οι συνιστάμενες στην επιθεώρηση εξουσίες ασκούνται στα καταστήματα της επιχειρήσεως, ενώ αντιμετωπίζεται και η περίπτωση τα καταστήματα αυτά να σφραγιστούν εφόσον η επιθεώρηση παρατείνεται επί σειρά ημερών, ουδεμία όμως κανονιστική πρόνοια παρέχει στην Επιτροπή την εξουσιοδότηση να αντιγράφει στο σύνολό τους τους «σκληρούς δίσκους», να τους μεταφέρει εκτός των καταστημάτων της επιχειρήσεως και να αναλύει τα σχετικά έγγραφα στα δικά της καταστήματα,

— ότι η καθής παρέτεινε άνευ λόγου την προβλεπόμενη διάρκεια της επιθεωρήσεως περί τον ένα μήνα, περιάγοντας τις προσφεύγουσες σε κατάσταση αβεβαιότητας ως προς το πραγματικό περιεχόμενο των ερευνών,

— ότι η Επιτροπή τις παρεμπόδισε για μερικές εβδομάδες να αξιολογήσουν, με πλήρη γνώση λόγου, την πιθανότητα να ζητήσουν την υπαγωγή τους στο πρόγραμμα επιείκειας,

— ότι οι συμπεριφορές που προσάπτονται στην καθής συνιστούν κατάφωρη παραβίαση των ορίων που επέβαλε ο κοινοτικός νομοθέτης στις ίδιες εξουσίες επιθεωρήσεως σε βαθμό που διακυβεύεται σημαντικά η δυνατότητα άμυνας των επιχειρήσεων που υποβλήθηκαν στην επιθεώρηση.

[1] ΕΕ 2003, L 1, σ. 1.